

РЕШЕНИЕ

№ 20869

гр. София, 17.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря КРИСТИН ЮЛ. И.
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ Гражданско дело № 20231110136926 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на ГЛАВА XIII ГПК (Общ исков процес)

В. П. Н. е предявила срещу ***** отрицателен установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 и 2 ЗЗД за прогласяване нищожността на чл. 11, ал. 1 от договор за паричен заем № 470726/24.11.2020 г., поради противоречие на закона и добрите нрави, както и частичен осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за сумата от 10 лв., част от вземане в общ размер от 350 лв., представляващо платена без основание по нищожната договорна клауза неустойка за непредставяне на обезпечение, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че е сключил договор за заем с ответника за сумата от 600 лв. със срок на погасяване от 37 седмици и уговорена неустойка от 377,64 лв. по чл. 11, ал. 1 от договора в случай на непредставяне на посоченото обезпечение в срок – физическо лице-поръчител или банкова гаранция. Поддържа, че е платил неустойката, но счита, че посочената договорна клауза е нищожна поради противоречие с добрите нрави, като уговорената неустойка излиза извън присъщите функции на неустойката и цели единствено неоснователно обогатяване, поради противоречие с императивните разпоредби на чл. 33, ал. 1 и чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като намира и че същата е неправопавна и нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП. Намира и че целият договор за заем е нищожен поради нарушение на разпоредбата на чл.

10, ал. 1 ЗПК и на чл. 11, ал. 1 ЗПК, като в договора не е посочен начинът на изчисление на посочения размер на ГПР и размер на дължимата лихва. Ето защо моли са установяване на нищожността на клаузата и връщане на платената без основание неустойка, за която предявява частичен иск.

Ответникът признава предявения отрицателен установителен иск за нищожност на неустоечната клауза, като счита, че не е дал повод за завеждане на делото и моли разноските да се възложат в тежест на ищцата. Твърди, че не е изисквал от ищцата заплащане на нищожната неустойка и същата не е била платена от ищцата, поради което не се дължи връщането ѝ.

В открито съдебно заседание (о.с.з.) ищецът, редовно призован не се явява и не се представлява. С писмена молба уточнява, че поддържа иска, моли делото да се гледа в негово отсъствие. Прави искане за увеличение цената на осъдителния иск от 50.00 лева на 521.89 лева. С определение от о.с.з. цената на осъдителния иск е увеличена. Същата следва да се счита за увеличена до цената на пълния иск, а именно 350.00 лева, тъй като за горницата представлява нов иск. С молбата излага подробни правни съображения за нищожността на клаузата за неустойка при липса на даден гарант. Претендира разноси. Прави възражение за прекомерност. Представя списък. Претендира адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА, което да се присъди на сметката на адвоката.

Ответникът не се явява в о.с.з. С допълнителна молба счита иска за основателен. Моли да се посочи банкова сметка за заплащане на задължението. Моли съда да приложи чл.78, ал.2 ГПК. Прави възражение за прекомерност. Представя списък.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По валидността и допустимостта на производството

С оглед доклада по делото, съдът приема, че исковата молба, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е редовна, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от исков процес. Заплатена е необходимата държавна такса. Следователно исковата молба е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Налице са всички положителни и липсват всички отрицателни процесуални предпоставки във връзка със съществуването и надлежното упражняване правото на иск при разглеждане на настоящото производство, които обуславят неговата допустимост. Правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството е допустимо. Съдът дължи произнасяне по същество на спора.

Неоснователно е възражението на ответника, че е недопустимо да се съединяват установителен с осъдителен иск. Исковите са предявени при

условията на кумулативност – имат различен предмет: установяване на липса на основание и връщане на даденото, на липса на основание. Ето защо производството е допустимо, а възражението неоснователно.

По основателността на исквете

На основание чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 и 2 ЗЗД е да докаже сключването на процесния договор за предоставяне на заем с посоченото в исквата молба съдържание на оспорената клауза, което противоречи на императивна законова разпоредба и/или на добрите нрави.

За основателността на иска с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже факта на плащане на процесната сума на ответника, а в тежест на ответника – че е налице основание за получаването, съответно задържане на полученото

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване са обстоятелствата, че между страните е сключен договор за паричен заем № 470726/24.11.2020 г., по силата на който ищцата е получила в заем сумата от 600 лв., като съобразно клаузата на чл. 11, ал. 1 от договора, която е нищожна, се дължи плащане на неустойка поради непредставяне на обезпечение в срок.

Страните не спорят, а същото се установява от материалите по делото, че кредитополучателят се съгласил да предостави обезпечение на кредита: две физически лица – поръчители, което да отговарят на определени условия или банкова гаранция. Страните се уговорили, че при неизпълнение на задължението си за предоставяне на обезпечение, кредитополучателят дължи на кредитодателя неустойка в размер на 521.89 лева (**чл.4 от договора, л. 31-37 от делото**).

Договорът е сключен при действието на ЗПК, като по делото няма доказателства, нито твърдение, физическото лице да е получило заемната сума за търговска или професионална дейност, поради което и ищецът има качеството "потребител" по смисъла на закона, на основание § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Относно твърденията, направени в исквата молба –че разпоредбата заобикаля закона. Разпоредбата на чл. 24 ЗПК препраща към чл. 143 до 148 ЗЗП. Неравноправна е всяка клауза в договор, сключен с потребител, която: 1. е неиндивидуално уговорена и в негова вреда; 2. не отговаря на изискванията за добросъвестност и 3. води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и тези на потребителя. Клаузата, въпреки че е включена в договора, е типизирана, следователно не може да се приеме, че е била индивидуално уговорена с ответника. Съдът намира, че вземането е за неустойка, а не "оскъпяване" – термин, непознат за правото, доколкото уговорката отговаря на всички предвидени в чл. 92 ЗЗД белези – предварително изготвена разпоредба, предвиждаща отговорност за договорно неизпълнение, на конкретно задължение. Функцията на неустойката е да обезпечи изпълнението на задължението и да служи като обезщетение за

вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. При договора за заем основното задължение на заемателя е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва. Процесната клауза за неустойка от договора въвежда възникването на неустойечно задължение за заемателя не при неизпълнение на главното задължение (задължението за връщане на получения заем), а при неизпълнение на съпътстващо такова – непредоставяне на точно описано обезпечение. С оглед на това следва да се посочи, че неустойката излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, тъй като при неизпълнението на задължението за предоставяне на обезпечение, което не е същественото задължение при договора за заем, а съпътстващо такова, дори главното задължение да е изпълнено точно и своевременно, задължението за заплащане на неустойка ще възникне в тежест на заемателя. Неустойката не зависи от вредите от неизпълнението и по никакъв начин не кореспондира с последиците от това неизпълнение. Дори и да бъде отчетен рискът, който кредиторът поема с необезпечаване на вземанията му, кредиторът е достатъчно овъзмезден с възнаградителната лихва. Предвидената в договора сума за неустойка обаче би го обогатила неоснователно и е недължима на осн. чл. 26, ал. 1 пр. 3 вр. ал. 4 от ЗЗД. След като законът изрично ограничава в чл. 9 от ЗЗД свободата на договарянето в рамките на добрите нрави, следва и търговците, страните по сделките и съдът да се съобразяват с тях.

Съгласно **ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК**, нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Като клауза уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /чл. 9 ЗЗД/. С нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона /чл. 26, ал. 1 ЗЗД/. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес. Разяснено е по-нататък, че условията и предпоставките за

нищожност на клаузата за неустойка, произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения, като примерно са изброени следните критерии, които следва да се съобразят при преценката дали конкретна клауза за неустойка противоречи на добрите нрави: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности – поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението – съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди, като при конкретната преценка за нищожност на неустойката, могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай.

Основното задължение на заемателя по договор за паричен заем, е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което съответства на интереса на кредитора да получи на падежа главницата и възнаграждението за предоставения заем. С оспорената в настоящото производство договорна клауза е уговорена компенсаторна неустойка за неизпълнение, но не на главното задължение на заемателя – да върне заетата сума на падежа, а на задължението в тридневен срок от подписване на договора, да представи обезпечение за кредитора. Неизпълнението на това задължение е санкционирано с неустойка в размер на **39.84 % (199.21/500)** от размера на заетата сума. При преценка на тези обстоятелства и съобразно критериите на **Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК**, съдът намира, че така уговорената неустойка излиза извън обезпечителната, обезщетителната и санкционната функции, противоречи на добрите нрави и е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД. Уговорена е компенсаторна неустойка за неизпълнение на задължение различно от главното, като начинът по който е уговорена сочи, че заемателят всякога ще дължи неустойка, ако в краткия тридневен срок от подписване на договора не осигури обезпечение, дори и когато той е изправна страна по отношение на основното си задължение – да връща на падежа главницата ведно с възнаградителната лихва. Следователно, дори и интересът на кредитора по договора за заем да е удовлетворен – той в срок да получава главницата и възнаграждението си – кредиторът ще има право да получи и допълнително неустойка, която не е свързана с неизпълнение на същественото задължение по договора за заем и не обезпечава реално претърпени вреди. По тези съображения съдът намира, че неустоечната клауза е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Така както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко

върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем, съобразно договора и общите условия. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемотателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на договорните условия. Макар и да е уговорена като санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, неустойката води до скрито оскъпяване на кредита. Неустойката по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала сигурна печалба за заемотателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемотателя за сметка на заемополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума.

На следващо място, неустоечната клауза от договора не отговаря и на изискването за добросъвестност, тъй като кредиторът не предлага насрещна престация. ВКС е разгледал въпроса за наличието на противоречие с добрите нрави при сключване на договор, като постановките са приложими и при разглеждането на отделните разпоредби на един двустранен договор. Така например, с **решение № 119 от 22.03.2011 г. по гр. д. № 485/2011 г., Г. К., I г. о. ВКС** постановява: "Противоречие с добрите нрави е налице, когато сделката противоречи на общо установените нравствено етични правила на морала". Съдебната практика приема, че значителната липса на еквивалентност в насрещните престации при двустранните договори може да се приеме за противоречие с добрите нрави доколкото те са определени като граница на свободата на договаряне, предвидена в чл. 9 от ЗЗД. Свободата на договарянето пък е рамкирана и от императивните разпоредби на закона. Така при преценка действителността на двустранните възмездни договори относно това дали са накърнени добрите нрави съдът следва да преценява действителната воля на страните, защото нормата на чл. 20 от ЗЗД го задължава при тълкуване на договорите да установява действителната обща воля на страните, формирана от всичките им уговорки, като се отчита взаимната им връзка и целта на договора.

Неизпълнението на задължението на ответника да предостави обезпечение на кредитора, може да доведе до намаляване на възможността на кредитора да се удовлетвори на крайния падеж на договора. Тази неустойка се следва заедно с обезщетението за забава, като същата неустойка увеличава задължението на заемателя с 100 %, тъй като е от същия порядък както и главницата, като не предвижда насрещно задължение за кредитора.

По делото е приета и съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ), която съдът напълно кредитира като всеобхватна, пълно, изготвена от компетентно вещо лице. От нея се установи, че ищецът е платил на ответника сумата от 1221.00 лева, от които - 521.89 лева – неустойка, 99.11 договорна лихва и 600.00 лева главница. От нея се установи, че ГПР с включената процесна клауза за неустойка е в размер на 143.86 %, което е нарушение на чл.19 ЗПК

(л.31-37 от делото).

На следващо място с начислената неустойка се заобикаля чл.10а ЗПК и чл.11, ал.1, т.9-10 ЗПК, тъй като води да индиректно увеличаване на ГПР, а от там и на невъзможност на потребителя да установи какво се включва в него. Клаузата не е индивидуално уговорена и във вреда на потребителя. Създава неравноправно положение по смисъл на чл.143 ЗЗП.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесната неустоечна клауза не удовлетворява значим законов интерес, не изпълнява обезпечителната си функция и води до неоснователно обогатяване на кредитора, поради което същата е нищожна, с оглед на което искът за признаване нищожността на клаузата е основателен.

Предвид гореизложеното предявеният установителен иск е основателен и следва да бъде уважен. Съдът следва да постанови диспозитив такъв какъвто е поисканият петитум на исковата молба, а именно да признае за установено в отношенията между В. П. Н., ЕГН *****, *****, представлявано от *****, че клаузата на чл.11, ал.1 – неустоечната клауза от сключения между тях договор за поробителски кредит № 470726 е нищожна, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД във връзка с чл. 143, ал. 1 ЗЗП и чл.10а ЗПК, чл.11, ал.1, т.9-10 и чл.19 ЗПК.

По осъдителния иск

С писмена молба ищецът е направил искане за увеличение цената на осъдителния иск от 50.00 лева на 521.89 лева. С определение от о.с.з. цената на осъдителния иск е увеличена. Същата следва да се счита за увеличена до максималната цена на пълния иск, а именно 350.00 лева, тъй като за горницата представлява нов иск, който не е предявен.

След като клаузата за заплащане на неустойка е нищожна, то заплатената по нея сума е платена без основание, тъй като нищожността е порок още при сключването на сделката и не поражда правни последици. От ССЧЕ се установи, че платеното по неустоечната клауза е в размер на 521.89 лева. Същото се явява платено без основание, поради което подлежи на връщане. Искът за нищожност на тази клауза е признат от ответника. Сумата по частичния иск е в размер на 350.00 лева, след неговото увеличение, поради което за тази сума следва да бъде уважено.

С оглед изложеното, *****, представлявано от ***** следва да бъде осъдено да заплати на В. П. Н., ЕГН *****, ***** сумата в размер на 350.00 лева, представляваща недължимо платени суми по договор за потребителски кредит № 470726 ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на подаване на исковата молба (02.07.2023 г.) до окончателното изплащане на вземането, на основание чл.55, ал.1, предл. 1 ЗЗД.

По разноските

С оглед изхода на делото ищецът има право на разноски, на основание

чл.78, ал.1 ГПК.

На първо място ответникът признава и двата иска. ЗА да се приложи чл.78, ал.2 ГПК следва да са налице две кумулативно налични предпоставки: ответникът признае иска и да не е дал повод за завеждане на делото. Налице е едната предпоставка – признаване на иска, но не и другата. Съдът приема, че с поведението си ответникът е дал повод за завеждане на делото, тъй като е начислил тази неустойка, изискал я е от длъжника и е прибрал сумата по нищожна клауза. Ето защо не следва да се прилага чл.78, ал.2 ГПК.

Ответникът е направил възражение за прекомерност с отговора на исковата молба. Съгласно чл.2, ал.5 НМРАВ а процесуално за представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковете.

Принципно това положение е вярно. Но съдът приема, че с оглед фактите по делото, следва да се присъди едно възнаграждение. На първо място, делото не е от фактическа и правна сложност. Процесуалният представител на ищеца не е изготвил исковата молба, не се е явил в открито съдебно заседание и е написал една молба след доклада по делото. От всичкото нагоре тази допълнителна молба е грешно написана, тъй като иска увеличение цената на иска от 50 на 521.89 лева, а осъдителният иск е в размер на 50 лева частично от 350.00 лева. Това е доказателства, че процесуалният представител на ищеца дори не е запознат с материалите по делото и какъв иск е предявен, а пуска всевъзможни молби, които не кореспондират с фактите по делото. Освен това по делото е налице изобилна съдебна практика, което е потвърждение за липсата на правна сложност. Ето защо следва да се присъди едно възнаграждение по чл.38 ЗА.

В допълнение на изложението, съдът приема, че установителния иск отговаря на преюдициален въпрос по отношение на осъдителния. За да постигне защитата на осъдителния иск, ищецът не е необходим да предявява установителен иск, с оглед факта, че осъдителния иск има най-голяма защита сравнение с установителните. Освен това, исковата молба е пълна с грешки. Двата иска имат сходен предмет на доказване. Няма и доказателства, че ищецът е материално затруднен, а за роднинска връзка не може да се говори между Едноличното адвокатско дружество като ЮЛ и ищеца като ФЛ.

Ето защо следва да се присъдени в полза на процесуалния представител на ищеца едно възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА. Всеки един от двата иска е в размер под 1000.00 лева, поради което възнаграждението е в размер на 400.00 лева, на основание чл.7, ал.2, т.1 НМРАМ.

Ищецът представи списък по чл.80 ГПК (л.43 от делото), с който претендира следните разноси:

1. Държавна такса в размер на 100.80 лева. Този разход следва да се признае на ищеца. Същият е представил доказателства за неговото извършване (л.15 от делото).

2. Адвокатско възнаграждение за установителен иск в размер на 480.00 лева с ДДС, на адвоката на основание чл.38, ал.2 ЗА. Искът е с материален интерес от 521.89 лев. Възнаграждението се определя по чл.7, ал.2, т.1 ГПК – 400 лева.
3. Адвокатско възнаграждение за осъдителен иск в размер на 480.00 лева с ДДС, на адвоката на основание чл.38, ал.2 ЗА. Искът е с материален интерес от 350.00 лев. Възнаграждението се определя по чл.7, ал.2, т.1 ГПК – 400 лева.
4. Депозит за ССЧЕ в размер на 250.00 лева (д.44 от делото).

Адвокатът представя доказателства за регистрация по ДДС. На този етап не е ясно дали следва да се присъжда ДДС към възнаграждението по чл.38 ЗА, поради което следва да бъде присъдена без ДДС, а именно 400.00 лева и то за един иск, както бе изложено по-горе.

Общият размер на разходите, които следва да се признае за ищеца е 350.80 лева – държавна такса и депозит вещо лице.

Общият размер, който следва да бъде присъден на адвоката е 400.00 лева – адвокатско възнаграждение по делото, съгласно изложеното по-горе.

С оглед изложеното, *****, представлявано от ***** следва да бъде осъдено да заплати на В. П. Н., ЕГН *****, ***** сумата в размер на **350.80 лева** (триста лева и осемдесет стотинки), представляващи разноси (държавна такса и депозит за експертиза) в настоящото производство, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

*****, представлявано от ***** следва да бъде осъдено да заплати на Еднолично адвокатско дружество ***** сумата от 400.00 лева (четири стотин лева), представляващи възнаграждение за един адвокат, на основание чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.38, ал.2 ЗА.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между В. П. Н., ЕГН *****, ***** и *****, представлявано от *****, че клаузата на чл.11, ал.1 – неустоечната клауза от сключения между тях договор за поробителски кредит № 470726 е нищожна, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД във връзка с чл. 143, ал. 1 ЗЗП и чл.10а ЗПК, чл.11, ал.1, т.9-10 и чл.19 ЗПК.

ОСЪЖДА *****, представлявано от ***** да заплати на В. П. Н., ЕГН *****, ***** сумата в размер на **350.00 лева** (триста и петдесет лева), представляваща недължимо платени суми по договор за потребителски кредит № 470726 ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на подаване на исковата молба (02.07.2023

г.) до окончателното изплащане на вземането, **на основание чл.55, ал.1, предл. 1 ЗЗД.**

ОСЪЖДА *****, представлявано от ***** да заплати на В. П. Н., ЕГН *****, ***** сумата в размер на **350.80 лева** (триста лева и осемдесет стотинки), представляващи разноски (държавна такса и депозит за експертиза) в настоящото производство, **на основание чл.78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА *****7, представлявано от ***** да заплати на Еднолично адвокатско дружество ***** сумата от **400.00 лева** (четири стотин лева), представляващи възнаграждение за един адвокат в настоящото производство, **на основание чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.38, ал.2 ЗА.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД** чрез **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**, в двуседмичен срок от съобщаването му, по реда на Глава XX ГПК, **на основание чл.258 ГПК.**

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните чрез техните процесуални представители.

ДЕЛОТО да се докладва на съдия – докладчик при постъпване на книжа и изтичане на срок.

Съдия при Софийски районен съд: _____